

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VII. évfolyam, 06. szám

2017. július 24.

Amikor a pénz már nem számít

Az elmúlt hónapok a bér- és szeniormizéria jegyében teltek, és aki figyelemmel kísérte a különböző szintű vitákat, könnyen azt hihette, hogy a vasutast csak a pénz érdekli. És ha megkapta a magáét, akkor már minden rendben, mindent jól visel, legyen az erőn felüli munka, netán főnöki önkény – bizony mindkettő előfordul, és mindkettővel szemben kiszolgáltatottak az érintett kollégák. De míg a munka okozta fáradtságot ki lehet talán pihenni, a lélek sérelmei tartósan megmaradnak a vasutas szívében és lelkében egyaránt.

Sajnos úgy tűnik, van olyan vezető, aki előszeretettel alkalmaz lelki terrort, mintha attól lenne nagy, ha félnék a beosztottak, függetlenül a munkájuk minőségétől. Igaz, lehet, hogy a vezető is fél valamitől, nem tudni. De azt igen, hogy egyik-

másik szeretet mumusnak látszani, szereti a beosztottait remegve látni, akár csak ha szóba kerül a neve. Kérni nagyon tud némelyik, előfordul, hogy még munkaidőn túl is elvárja, hogy a dolgozó megtegye még ezt, elvigye még azt, mert fontos. Az nem érdekli, mikor ér haza, és mivel, de az igen, mikor érik a meggy, az alma...

Van, amelyik szemtől szembe majdhogynem kedves, épp csak az árnyékolja be a hangulatot, hogy a távollévőt „dicsérgeti”, aztán legközelebb fordítva, esetenként a magánéletet sem kímélve. Ám az ő szava szent, még akkor is, ha kívánnivalót hagy maga után a megnyilvánulás módja és stílusa. Aztán csodálkozik, ha a kolléga feladja a harcot, és panasszal él – mire ő netán még bocsánatot is kér, aztán majd kiderül, meddig tart a változás. Mikor kezdődik előlről az alapos hibakeresés, mert nehogy már azt higgye a melós, hogy bármiben igaza lehet.

De kritikus helyzeteket képesek előidézni a vezénylők is, hiába, hogy ők nem is igazán vezetők. De nagyon meg tudják keseríteni a vezényelték életét, sokszor azt sugallva, mintha valamiért bosszút akarnának állni. És valójában nincs, aki ellenőrizné őket azon túl, hogy mindig legyen mindenre elegendő ember vezényelve – ami nyilván kell a folyamatos munkavégzéshez, ám miért kell hozzá álnok számítás?

Nem kell a végeig szaladni ahhoz, hogy egy-egy korrekt vezénylőt találjunk, az alattomos vezetők pedig nem feltétlenül a szomszédban teremnek, de még ijesztőbb, ha mégis a közelünkben csap le a mennykő. Különösen váratlan, ha messzebből dobják a tűzgolyókat.

Dolhai József

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

HUMORSAROK

PROFIZMUS

A rendőrök vizsgáznak, bemegy az első aspiráns, és egy bűnöző képét teszik elé profilból.

- Lát valami furcsát ezen a képen? – kérdezi a vizsgabiztos.
- Hááát, egy füle van.
- Nem jó, ki van rúgva!

Kimegy, és odasúgja a következőnek: Ne mondd, hogy egy füle van, mert kirúgnak!

Bemegy a második, jön a kérdés:

- Lát valami furcsát ezen a képen?
- Hááát, valószínűleg kontaktlencsét hord!
- Nagyon jó! De honnan tudja?
- Mivel csak egy füle van, szemüveges nem lehet...

TEVE? ELEFÁNT?

Sivatagi versenyen tevét kell megtalálni a csapatoknak minél rövidebb idő alatt. Az első amerikai csapat negyven fővel, műholdakkal, haditechnikával, multimédiával fél óra alatt hozza a tevét. A második egy arab csapat húsz fővel, akik húsz perc alatt megtalálják a tevét. A zsűri csodálkozik:

- Hogy csinálták?
- Csatárláncot alkottunk, átfésültük a sivatagot és megtaláltuk a tevét.

A harmadik, az ukrán csapat, öt főből álló kommandós brigád. Elindulnak, és öt perc múlva már vissza is térnek egy összevert elefánttal. A zsűri kedélyesen mosolyog:

- Maguk nagyon gyorsak voltak, ez a legjobb idő, de van egy kis probléma, mert ez nem teve, hanem elefánt. Kis szünet után fáradt hangon megszólal az elefánt:
- Teve vagyok, teve vagyok, teve vagyok...

Balogh Attila